

Raad

I. vnr

Vreemdelingen- betwistingen

Arrest

nr. 104 974 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak De

bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Pakistaans staatsburger en van Pashtou origine te zijn. U woonde in het dorp Garni Naubat Khan, Peshawar district. In 2011 was er in uw regio een grote rekrutering voor de politie. Uw oom raadde u aan hierop in te gaan, u kon als politieagent 10 000 mepi verdienen. U begon als politieman te werken in de zomer van 2011. Als ongeletterde was uw taak beperkt tot gewapende ondersteuning bij patrouilles en controles van verdachte voertuigen. Na ongeveer een half jaar, en op het moment dat u thuis was met verlof, werd K. K., een politieofficier van uw politiepost, gedood door een zelfmoordaanslag. Deze aanslag wakkerde uw vrees ten aanzien van de taliban zo hard aan dat u besloot niet meer terug te gaan werken. Op het moment dat u in 2011 begon te werken bij de politie was de veiligheidssituatie verbeterd, maar recent was deze weer verslechterd. U hoorde van collega's ook van dreigbrieven van de taliban die naar een andere politiepost werden gestuurd. U bleef vervolgens gewoon thuis en hoorde verder niets meer van uw collega's. Toen u op een dag, ongeveer 3-4 maand na uw officieus ontslag, op de markt bebaarde mannen zag die u op een vreemde manier bekeken, besliste u meteen naar het buitenland te vluchten. Uw oom regelde uw vlucht en de volgende dag reeds ging u naar Karachi. In het najaar van 2011 vluchtte u uit Pakistan. Via

onder andere Teheran reisde u volledig illegaal en met verschillende transportmodi naar Europa. U verbleef enkele maanden in tenten in Griekenland. U reisde vervolgens door naar Italië, na enkele dagen reisde u verder naar België waar u op 5 april 2012 aankwam en de volgende dag asiel aanvraag.

B. Motivering

U vreest in Pakistan te worden gedood door de taliban omdat u gewerkt heeft als politieagent. U meent dat het onvoldoende is te stoppen als politieagent omdat de taliban u nog zal verdenken van samenwerking, en/of straffen voor uw voormalig engagement. U meent ook dat u nergens in Pakistan veilig bent voor de taliban (CGVS, p.4,5,8,9). Er moet echter worden vastgesteld dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is, en uw vrees voor vervolging als ex-politieagent ongegrond is.

Zo moet eerst en vooral opgemerkt worden dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat- generaal, en waarvan een kopij is toegevoegd aan uw dossier, gebleken is dat de dodelijke aanslag op de genoemde politieofficier K. K. heeft plaatsgevonden in oktober 2012, dus reeds op het moment dat u zes maanden in België was, en dus niet 3-4 maanden voor uw vertrek uit Pakistan, zoals u beweerde (CGVS, p.5). Alleen reeds deze vaststelling ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

De geloofwaardigheid van uw relaas en uw vrees wordt verder ondermijnd nadat is vastgesteld dat u helemaal geen inspanningen heeft geleverd om meer te weten te komen over wat er nog is gebeurd na uw vertrek uit Pakistan. Dit gebrek aan initiatief is helemaal niet in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees. U verklaart nochtans dat u enkele keren contact hebt gehad met uw naaste familie (moeder, jongste broer) en geregeld met een verre neef. Nimmer heeft u hen echter gevraagd of er nog iets is gebeurd en of er aanwijzingen zijn dat u wordt opgespoord/bedreigd door de taliban (CGVS, p.2,3,9). Gevraagd waarom u dit niet heeft gevraagd, verklaart u dat ze altijd zeggen dat de situatie slechts is (CGVS, p.9). Deze uitleg is niet voldoende. Er kan verwacht worden dat, indien u werkelijk gevlucht bent omwille van een vrees dat de taliban u zullen komen opsporen en doden, u erzieh naderhand van vergewist of zij werkelijk pogingen daartoe hebben genomen. Het is niet aannemelijk dat u in dergelijke situatie genoeg zou nemen met de algemene mededeling dat de situatie slecht is.

Daarnaast, los van bovenstaande appreciatie inzake de geloofwaardigheid van uw relaas, dient te worden vastgesteld dat uw vrees voor vervolging (als ex-politieagent) ongegrond is.

Zo moet worden opgemerkt dat u gedurende uw job als politieagent en in de periode van 3-4 maanden na uw officieus ontslag als politieagent, geen enkel probleem heeft gekend met de taliban. De 3-4 maanden na uw ontslag bleef u nochtans gewoon thuis (CGVS, p.5). Indien u gevisieerd zou worden, kan verwacht worden dat u thuis zou opgespoord, bedreigd of vervolgd worden. U verklaarde weliswaar dat u op een dag op de markt bebaarde mannen zag die vreemd naar u keken, maar u kan slechts vermoeden dat zij voor u een gevaar vormden. Uw vermoedens zijn ook slechts gebaseerd op een subjectieve indruk van hun blik in de ogen. U verklaart dat zij u niet hebben aangesproken of dat er verder niets is gebeurd (CGVS, p.5).

Ook heeft u geen weet van andere ex-politieagenten die alsnog vervolgd zijn door de taliban (CG VS, p. 8). Evenmin heeft u weet van gebeurtenissen na uw vlucht uit Pakistan, zoals hoger reeds aangestipt, die een aanwijzing zou kunnen zijn dat u vervolgd dreigt te worden door de taliban (CGVS, p.9).

Voor zover u in uw regio toch een doelwit zou kunnen zijn voor de taliban, moet alleszins vastgesteld worden dat u elders in Pakistan geen risico op vervolging vanwege de taliban zou lopen. U verklaart weliswaar dat u nergens in Pakistan veilig zou zijn voor de taliban, maar gevraagd op wat u zich dan baseert om dit te stellen antwoordt u enkel met "ik weet het niet" en "ze doden u" (CG VS, p. 8,9). U kan dus geen enkele concrete aanwijzing geven dat de taliban u zouden opsporen en vervolgen buiten de provincies waar de taliban hoofdzakelijk actief is (Fata en Khyber Pakhtunkhwa). Ook het Commissariaat-generaal ziet geen risico op vervolging vanwege de taliban. Los van de moeilijkheden die de taliban zou hebben om u te lokaliseren in een land van 180 miljoen inwoners, is het volgens het Commissariaat-generaal niet aannemelijk dat de taliban dergelijke inspanningen zou leveren om iemand die als agent werkzaam was bij de politie - en die volgens de taliban weliswaar als vijand kan worden bestempeld, maar die verder geen risico betekent voor de talibanorganisatie - op te sporen en te vervolgen. Als gezonde jongeman zijn er bovendien geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren. De informatie waarop het Commissariaat- generaal zich baseert is toegevoegd aan uw dossier.

Dit intern vestigingsalternatief aangaande uw persoonlijke vrees geldt eveneens ten aanzien van het risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict.

in uw regio zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Er wordt niet betwist dat u uit deze regio afkomstig bent, maar net zoals hoger geargumenteed werd in verband met uw individuele vrees, geldt dat u zich ook omwille van het risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intem gewapend conflict, bij uw terugkeer naar Pakistan kan vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intem gewapend conflict

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Na het gehoor legt u volgende documenten neer; uw identiteitskaart, uw werkkaart van de politie, twee domicilieattesten, twee dreigbrieven, enkele bladzijden uit een krant en een enveloppe uit Pakistan. Deze documenten zijn echter niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteitskaart en de domicilieattesten betreffen gegevens die niet ter discussie staan. Wat betreft uw politiekaart wordt opgemerkt dat deze is uitgegeven op 15 mei 2008, wat impliceert dat u in die periode in dienst trad, of indien u een nieuwe kaart kreeg; reeds vroeger in dienst was. U verklaarde echter pas vanaf de zomer van 2011 bij de politie te zijn beginnen werken (u verklaarde te twifelen tussen zomer 2010 en 2011, maar op basis van de chronologie van uw relaas zou het 2011 moeten zijn) (CGVS,p.3,6). Deze discrepantie tussen de datum op de werkkaart en uw verklaring is hoogst opmerkelijk. Er kan verwacht worden dat u het begin van uw job bij de politie en de duur van uw job correct kan situeren, te meer gezien deze vrij recent is. Dit betekent ofwel dat de politiekaart onjuist/vals is (waardoor aan uw job als politieagent kan getwijfeld worden), ofwel dat uw verklaring dat u begonnen bent in 2011 niet correct is (waardoor kan getwijfeld worden aan het moment van uw vlucht uit Pakistan). In ieder geval ondermijnt deze kaart verder de geloofwaardigheid van uw relaas en kan ze bovenstaande appreciatie niet in positieve zin wijzigen. De brief van 1 augustus 2011 is een persoonlijke bedreiging om uw job bij de politie op te geven. Aan de echtheid van deze brief kan echter geen geloof worden gehecht. Ten eerste is het gezien de nadrukkelijk antiwesterse attitude van de taliban opmerkelijk dat in de neergelegde dreigbrief van de taliban voor de tijdsindicatie de Westerse tijdrekening wordt gehanteerd terwijl de islamitische tijdrekening beschikbaar is. Ten tweede heeft u tijdens uw verklaringen nimmer gesproken over deze persoonlijke dreigbrief. U sprak enkel over (algemene) dreigbrieven die collega's van u kregen en waarvan u enkel gehoord had. U had nimmer dergelijke brief gezien (CGVS,p.7,8). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u actueel een persoonlijke dreigbrief voorlegt, gedateerd op een moment dat u nog in Pakistan verbleef, en waardoor kan verwacht worden dat u hiervan op de hoogte was, ten minste op het moment van uw verklaringen voor de asielinstanties. Tot slot wordt opgemerkt dat de bewijswaarde van dergelijke brief te beperkt is (uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopij aan uw dossier is gevoegd blijkt dat er makkelijk (valse) documenten kunnen gekocht worden) om bij afweging met de vastgestelde elementen van ongeloofwaardigheid en ongegrondheid, de appreciatie te wijzigen. De dreigbrief van de taliban (TTP) is een persoonlijke eis aan u om deel uit te maken van hun organisatie. Net als voor de eerste dreigbrief moet opgemerkt worden dat u van deze persoonlijke brief tijdens uw verklaringen nimmer heeft gesproken en aldus kan dergelijke brief de elementen van ongeloofwaardigheid en ongegrondheid die zijn vastgesteld in uw verklaringen, niet wijzigen. Wat betreft de krant moet vooreerst opgemerkt worden dat u bij het neerleggen van de krant op het Commissariaat-generaal niet kon

zeggen welk artikel voor u van belang was. Er kan, na het overlopen van de krant met een tolk, dan enkel vermoed worden dat u het artikel aangaande de aanslag op het Matini-politiestation ten berde wou brengen. Het artikel dd. 30 december 2012 beschrijft een aanval vanwege terroristen met raketten en andere wapens waarbij verschillende mensen het leven lieten. Deze informatie wordt niet betwist, maar is geen aanwijzing voor uw vrees dat u persoonlijk dreigt te worden vervolgd door de Taliban. De enveloppe uit Pakistan toont enkel aan dat u recent post heeft ontvangen uit Pakistan, wat niet wordt betwist.

C, Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat waar de verzoekende partij een vordering tot schorsing wenst in te stellen, artikel 39/2 §1 *juncto* 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen mag worden uitgevoerd.

Het hoger beroep voor de Raad die zetelt in volle rechtsmacht is bijgevolg van rechtswege schorsend voor de duur van het beroep.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 n evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butternorths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In

het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het op zeer beperkte wijze herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen, meer bepaald het feit dat hij politieagent was en de politieofficier van zijn post gedood werd, en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander dagücht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Wat de betwisting van het motief aangaande de veiligheidssituatie in Pakistan betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij een aantal paragrafen uit de SRB (SRB, "Pakistan, Algemene veiligheidssituatie", 31 oktober 2012), de landeninformatie uit het administratief dossier, citeert; zij stelt dat verzoeker op alle vragen aangaande zijn regio van afkomst heeft kunnen antwoorden en dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de veiligheidssituatie in de regio Peshawar. Zodoende zou de bestreden beslissing geen rekening gehouden hebben met de landeninformatie die in het administratief dossier gevoegd zit.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal wel degelijk gemotiveerd heeft dat het noordwesten van Pakistan (d.i. de regio waarvan verzoeker afkomstig is, zie bovenvermelde SRB p. 19) regelmatig geteisterd wordt door de gewapende strijd tussen overheidstroepen en extremistische militanten, waarmee zij (impliciet) erkent dat er in dat gebied sprake is van een situatie van willekeurig geweld, maar dat dit gaat om een lokaal conflict (grensregio's met Afghanistan). De bestreden beslissing motiveerde eveneens op correcte wijze dat het voor verzoeker redelijkerwijze mogelijk is om zich in een regio buiten de geboortestreek te vestigen, waar dit conflict niet speelt.

Er werd derhalve terecht geoordeeld dat: ¹¹ *Voor zover u in uw regio toch een doelwit zou kunnen zijn voor de taliban, moet alleszins vastgesteld worden dat u elders in Pakistan geen risico op vervolging vanwege de taliban zou lopen. U verklaart weliswaar dat u nergens in Pakistan veilig zou zijn voor de taliban, maar gevraagd op wat u zich dan baseert om dit te stellen antwoordt u enkel met "ik weet het niet" en "ze doden u" (CGVS,p.8,9). U kan dus geen enkele concrete aanwijzing geven dat de taliban u*

zouden opsporen en vervolgen buiten de provincies waar de taliban hoofdzakelijk actief is (Fata en Khyber Pakhtunkhwa). Ook het Commissariaat-generaal ziet geen risico op vervolging vanwege de taliban los van de moeilijkheden die de taliban zou hebben om u te lokaliseren in een land van 180 miljoen inwoners, is het volgens het Commissariaat-generaal niet aannemelijk dat de taliban dergelijke inspanningen zou leveren om iemand die als agent werkzaam was bij de politie - en die volgens de taliban weliswaar als vijand kan worden bestempeld, maar die verder geen risico betekent voor de talibanorganisatie - op te sporen en te vervolgen. Als gezonde jongeman zijn er bovendien geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan uw dossier.

Dit intem vestigingsalternatief aangaande uw persoonlijke vrees geldt eveneens ten aanzien van het risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intem gewapend conflict in uw regio zoals omschreven in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan af speelt. Er wordt niet betwist dat u uit deze regio afkomstig bent, maar net zoals hoger geargumenteed werd in verband met uw individuele vrees, geldt dat u zich ook omwille van het risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict, bij uw terugkeer naar Pakistan kan vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict"

Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt: *"Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.*

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. "

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat niet redelijkerwijs van haar kan worden verwacht dat zij in een stad als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 11 februari 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Pashtu machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Bovendien meent de Raad dat ook voor subsidiaire bescherming de bewijslast rust op de verzoekende partij. Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Pari. St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86- 87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De verzoekende partij is er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat verzoeker in de eerste plaats effectief als politieagent werkzaam was in zijn land van herkomst en ten tweede dat zijn geuite vrees

voor vervolging of reëel risico op ernstige schade gegrond is. Het relaas van verzoeker is doorspekt met vaagheden en onwetendheden betreffende essentiële elementen zoals enige concrete aanwijzingen die aantonen dat verzoeker vervolging moet vrezen vanwege de taliban. Ook heeft hij geen enkel probleem gekend met de taliban hoewel hij nog 3 tot 4 maanden na zijn beweerde ontslag als politieagent in zijn land van herkomst op zijn gewone verblijfplaats is gebleven (gehoorverslag p. 5). De aanslag op de politieofficier die in principe *in concreto* zou kunnen duiden dat er vervolging ten aanzien van dit soort risicoprofiel plaatsvindt in de regio Peshawar, vond echter plaats in oktober 2012, toen verzoeker sedert ongeveer een jaar uit Pakistan gevlucht was.

De Raad is derhalve niet overtuigd door verzoekers argumentatie die er niet in geslaagd is aan te tonen dat zijn vrees gegrond is, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door: dhr.

G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

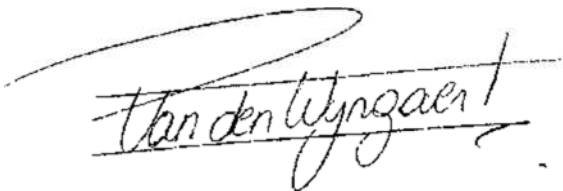
toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken,

griffier.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

De



C. VAN DEN WYNGAERT



G. de MOFFARTS

